

Universitätsbibliothek Wuppertal

Iulianu Autokratoros Ta Sōzomena, Kai Tu En Agiois Kyrillu Archiepiskopu Alexandreias Pros Ta Tu En Atheois Iulianu Logoi Dekα

Julian <Römisches Reich, Kaiser>

Lipsiae, Anno MDCXCVI.

Ad Misopogonem

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1694](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1694)

dro isti nemo in Getica expeditione se opposuit, adeoque impune grassatus est; mihi vero Ariouistus restitit.

Pag. 321. A. lin. 9. πλέον ἢ τελακοσίας) Vide Plutarchum.

Ibid. D. lin. 1. Ὅτι ἐν τῶν πρώτων) Cor. ἔτι: ac μοχ, καὶ ἐν ἀυλόθεν: ut cum deνώσεις & stomacho proferantur ista. *Etiame de principatu mecum certare perges; neque in presentia cedes? &c.*

Pag. 323. B. lin. 1. μικρὰ κονιάσας τὸν τοῖχον) Prætermisit Interpres. Verte, *quum paululum tectorii parieti induxerit.*

Ibid. C. lin. 7. 8. εἰδὲ ἡνίκα εἶδει) Verte, *neque quum bellum ducere oporteret, prælium distulit.*

Pag. 325. C. lin. 9. ἄλλως τε καὶ μνησικακῶν) Sueton. Aug. cap. 16. *Alii dictum factumque eius criminantur, quasi clasibus tempestate perditis exclamauerit: etiam inuito Neptuno victoriam se adepturum. Ac die Circensium proximo solenni pompa simulacrum dei detraxit.*

Pag. 327. C. lin. 8. ὑπὸ δὲ τῆς οἴκοι) Expunge particulam δέ.

Ibid. D. lin. 9. ἢ τὰς ἀποδημίας) Omnino ita legendum: nec audiendus Interpres, qui οὐ rescribit. Sensus est: promptius & libentius Getas mortem, quam peregrinationem suscipere.

Pag. 330. D. lin. 7. 8. ὀργῆς, ἢ λύπης) Legendum ὑπ' ὀργῆς.

Pag. 331. B. lin. 2. πῶς οἴγε ἐφέρεσθαι) Cor. ἐφέρεσθε. *qui exportamini pene mortui.*

Pag. 336. A. lin. 10. Ὅσις Φθορεύς) Baptismum ac Pœnitentiam, duo peccatorum piacula, notat impius apostata. De quibus vulgarem paganorum querelam vide apud Augustinum libro quinquaginta Homiliarum, homilia vicesima septima sub finem.

εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς εὐχάρῃς

AD MISOPOGONEM.

IRrisus ab Antiochenis Iulianus, ac præcipue iactis in eius barbam disteriis, hoc se Satyrico libello vltus est; quo, figurata sui reprehensione, in Antiochenorum mores ac luxum mordacem stilum exactit. Meminerunt huius operis & argumenti Marcellinus lib. 22. Zosimus lib. 3. Gregorius Nazianzenus Orat. 2. in Iulian. Socrates lib. 3. cap. 17.

Pag. 337. B. lin. 10. ἢ πάλοι ποτὲ ἐδόκει) Antea legebatur, ἢ πάλοι ποτὲ ἀνετίθετο τοῖς πλεῖστον ἀδίκως. Nos ex veteribus membranis emendauimus. Nam priora illa vix interpretari possis.

Pag. 338. A. lin. 6. ὅπερ ὁ Ἰσμηνίας) Cicero in Bruto cap. 50. id Antigendam discipulo suo frigenti ad populum dixisse refert.

Ibid. D. lin. 4. 5. ὅπερ ἤδη τις εἶφη) Theocritus Eidyll. 12.

Ibid. D. lin. 9. 10. καὶ μὴ τὰς ἀτρέπτες ὑμῶν) Odyss. Φ.

Οὐδέ μιν ἐκλάνυσε· πεῖν γὰρ καμὲ χεῖρας ἀνέλκων
Ἀτρέπτες, ἀπαλάς.

Themistius Orat. 11. pag. 253.

Pag. 339. B. lin. 5. 6. ὑπὸ τῆς καλάμῃς) Ita ex Anglicano codice. Legebatur hactenus πλοκάμῃς. Quæ vox si cui præferenda videtur, πλοκάμῃς pro pilis

sumetur, qui manibus & brachiis innascuntur. Quæ sententia vti loco huic apprime conuenit, (nam de hirsutie membrorum suorum loquitur) ita *πλοκάμις* hac significatione insolens est acceptio.

Ibid. C. lin. 9, 10. *ἔξω τῆς νεομηνίας ἔτρε*) Calendæ Ianuariæ & apud ethnicos veteres omni lasciuix & hilaritatis publicæ genere celebratæ sunt, & a Christianis per diu non absimili voluptate transactæ. Herodianus lib. 1. S. Maximus Orat. de Calendis Ian. August. Epist. 64. Prudentius:

- - - *Iano etiam celebri de mense litatur*
Auspiciis, epulisque sacris: quas inueterato
Heu! miseri sub honore agitant, ἔ gaudia ducunt
Festa Calendarum.

Tertull. de Idololat. cap. 14. *Nobis, quibus Sabbata extranea sunt, ἔ Neomenia, ἔ feria aliquando a Deo dilecta, Saturnalia, ἔ Ianuaria, ἔ Brumæ, ἔ Matronales frequentantur; munera commeant; strenæ consonant; lusus, conuiuia constrepunt.* His addendus est & Canon 62. Trullanæ Synodi: *τὰς ἔτω λεγομένας Καλάνδας, καὶ τὰ λεγόμενα Βολὰ, καὶ τὰ καλεόμενα Βραμάλια, ἔ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ ἔ Μαρτίου μηνὸς ἡμέρα ἐπιλεχμένην πάνηγυρον, καθ' ἅπαξ ἐκ τῆς πιστῶν πολιτείας ὡς αἰρεθῆναι βεβλόμεθα.* *Calendas, quæ sic appellantur, ἔ quæ vocantur Brumalia; tum celebritatem illam, quæ Calendis Martiis agitari solet, funditus ex fidelium usu ἔ instituto abrogari volumus.* Brumalia sunt Saturnalia. *Vota* porro certus hilaritatis publicæ dies: ac fortasse III Non. Ian. qui votorum nuncupationi dictus L. 233. de Verb. signific. vt olim ab eruditis viris obseruatum est. In Calendario Constantini ad eum diem adscribitur: *Votorum nuncupatio.* Alioqui *Vota* pro conuiujs, maxime nuptialibus, ipsisque adeo nuptiis, vsurpantur. Ambrosius Serm. 25. *Solent autem homines, sicut mos est, in votis suis, hoc est nuptiis, præcipue saltare, vel canere.* Idem in Epist. ad Ephes. capite 3. *In magna vota maxima dantur apophoreta.* Augustin. lib. 11. de Genes. ad lit. cap. 41. *Nisi forte sponsa erat a patre tradenda, ἔ expectanda erat votorum solemnitas, ἔ conuiujs celebritas.*

Ibid. D. lin. 5. *καθάπερ ὑπαρχ*) Mihi haud integer hic locus videtur, etsi vtcumque sententiam exprimo: sed non penitus cohæret.

Ibid. D. lin. 8. 9. *ἀναμιμνήσκουθε νῦν ἡξῆς ἐκείνης*) De Constantio ita loquitur, non de se; vt putauit Interpres.

Pag. 340. A. lin. 9. *ἔξ δὲ τῆς πάντας θεώμεν* *δρόμους*) De quatuor & viginti, qui erant ordinarii.

Pag. 344. C. lin. 7. 8. *ἀναπίμπλανται τὰ ἱερά*) Leg. *ἀναπίμπλατε.*

Pag. 346. C. lin. 9. *καὶ ὧν ἔξῃ μελέχειν*) Ludos intelligit & spectacula, quibus Christiani non minus, quam gentiles, aderant; magna sanctissimorum Præfulum querela: quam toties inter alios Chrysostomus replicat.

Pag. 348. A. lin. 8. 9. *ὁ δὲ ἀυλικὰ μὲν ἠρνήσατο*) Aliter Plutarchus in Demetrio. Nam superstite adhuc parente nouercam duxisse refert Antiochum Demetrii Poliorcetæ filium.

Ibid. D. lin. 3. *Ὅθεν δὴ καὶ τό γέν*) Significat ex Mysia se originem accepisse.

Pag. 349. D. lin. 5. *Μυκῶν* *ἀγοροκία τις*) Leg. videtur *Μυκόνι* ab insula Mycono. De hoc prouerbio Eustath. in Odyss. 9. Suidas, Zenobitis.

Pag. 350. A. lin. 4. *Οἱ δὲ τῆς κεκλημένους τὴν γῆν αἰτιῶνται*) Obscurus hic Iuliani

liani locus est: de quo sic accipe. Scribit Ammianus lib. 22. Iulianum *nulla probabili ratione, suscepta popularitatis amore, vilitati studuisse venalium rerum; quæ nonnunquam secus, quam conuenit, ordinata inopiam gignere solet & famem.* Neque ab Antiochenis magistratibus deterreri potuisse. Igitur, quod venalibus rebus vilius pretium edicto suo statuisset, propterea institores sibi infensos reddidit. (Nam *καπηλα* generalius hic usurpatur, quam ratus est Interpres, qui *cauponem* vertit.) Quumque institores illi iniquitatem taxati pretii caussarentur, quod fruges atque prouentus carius ab agrorum dominis emerent; & istos etiam officium facere eodem edicto compulit. Quæ in hominum genera duò decreta leuèritas ac disciplina, in primores ciuitatis ac magistratus redundauit, qui & institutam faciebant, & agros possidebant. Ita dupliciter mulctabantur. Suspicio autem lin. 8. 9. expungendam vocem *ταῖν ζημίαιν*, vt sit oratio perspicua magis.

Ibid. D. lin. 3. 4. *ἀλλ' Ἀχαρνέα*) Alludit ad Acharnenses illos Aristophanis in eius nominis Comœdia.

Pag. 352. A. lin. 10. *ὀμῶνυμῶν δὲ τὸν Ξέρξην*) Mardonius appellatus est vterque.

Ibid. B. lin. 1. 2. *πρὸ μηνῶν μὲν εἴκοσι*) De Eusebio Constantii cubiculario præcipue loquitur: qui illo imperante rerum potiebatur. Ammianus lib. 21. refert, obiisse Constantium III Non. Octobr. Tauro & Florentio Coss. qui est Christi CCCLXI. Idem sequenti libro sub exitum anni CCCLXII Iulianum Misopogonem suum elucubrassè prodit: egressum autem Antiochia contra Persas III Non. Mart. anni CCCLXIII. Interuallum ab obitu Constantii ad tempus, quo Misopogonem scripsit, menses non pleni XV. At Iulianus *εἴκοσι* numerat. Nescio an mendum sit.

Pag. 354. A. lin. 7. 8. *δυνατὰ μὴ μόνον αὐτὸν ἔχειν*) Scribe, *καὶ δύναται μὴ μόνον αὐτὸς ἔχειν.* Alioquin absona videtur lectio.

Ibid. C. lin. 6. *εἰς δὲ καὶ πολίτης ὑμέτερος*) Libanium significat.

Ibid. D. lin. 6. *ἐπὶ ταῖς μεσιλείαις αὐτὸ ἐταξάμην*) Hæc non latis explicata sunt.

Ibid. D. lin. 10. *τί τῆτο, ὦ μωρὲ, πρὸς σὲ κοιωνεῖν*) Scribe *πρὸς σὲ κοιωνεῖν ἔξον*, &c. *ἀφείς τὸ κέρδῶν ἔχθραν ἐπαναιρηῖ.* Nam in prima editione legitur *ἀφείσθαι κέρδῶν*. Recepta autem lectio boni sensus inanis est.

Pag. 358. A. lin. 3. 4. *Ἀλλ' ὁ Ῥωμαῖὸν Κάτων*) Plutarchus in *Πομπείων* non in *Catonè Ultio*. 13.

Ibid. C. lin. 9. *Δαμοφίλων τῶ Βιθυνῶν*) Hic ille videtur esse Damophilus, qui Marco Imperatore floruit. De quo vide Suidam.

Pag. 360. A. lin. 6. 7. *ὡς ἐνεδέησεν ἔτι κοτυλιστῆς*) Vtrum *κοτυλιστῆς* ad illud genus ludi pertineat, de quo Pollux, Athenæus, Eustathius, non temere dixerim.

Ibid. D. lin. 4. 5. *ὅτι παρ' ἐμῶν τὰ τῷ κόσμῳ πρᾶγματὰ ἀνατέτραπται*) Alludit ad effigiem numis impressam. Nam taurus erat in ara resupinus; quo symbolo mundum ab Iuliano subuersum Antiochenes significari dicebant. Vide Socrat. lib. 3. cap. 17.

Pag. 361. A. lin. 1. *τὰς ἀσυγγείτονας ἔστυχοφανήσασθε*) Syriæ Palæstinæque vrbes intelligit: quod edictum Iuliani de templis Deorum aperiendis, ac sacrificiis instaurandis, in Christianorum ecclesias ac sepulcra, ipsosque adeo Christianos, omni crudelitate grassatæ sunt; vt Heliopolitani, Gazenses, Arethusi, aliasque ciuitates: de quibus Socrates, Theodoretus, Sozomentis.

Ibid. B. lin. 6. 7. τὸν νεκρὸν τῆς Δάφνης) S. Babylæ martyris reliquias, quas auferri inde iussit: ut iidem illi Historiæ ecclesiasticæ Scriptores, alique memorant.

Ibid. D. lin. 3. 4. Δεκάτω γὰρ ὡς μηνί) Immo ἐνδεκάτω. Nam Lais undecimus est mensis a primo, qui est Hyperberetæus.

Pag. 362. D. lin. 2. τὰς ἑορτὰς ἔ Μαΐσμα) De hoc festo vide Suidam. Theophanes in anno III Leonis filii Copronymi: ὁ δὲ βασιλεὺς ποιήσας Μαΐσμα ἐν Σοφριανῆς ἐκάθισεν ἐπὶ σένοσ, μετὰ ἔ ὑδ αὐτῆ. Paulus Diaconus lib. 23. *Præterea Maiuma facta Imperator in Sophianis sedit in folio cum filio suo.* Vide lib. II. Cod. Iust. Leg. vnica tit. 45. de Maiuma.

Pag. 363. C. lin. 7. 8. τῶν κραλῆνων τὴν διάνοιαν) Non satis explicatum mihi est, quinam sint κραλῆνες illi; nisi custodes loci genios intelligat: quorum sedulitatem ac vim diuina potentia frustrata est, quæ, ut Antiochenes vlsceretur, incendium illud immiserit.

Pag. 364. C. lin. 9. ἐμαυτὸν ἐπιδείξας) Leg. ἐπέδειξα, ut & infra.

Pag. 365. A. lin. 6. εἰδὲ ἐνειμάμεθα τὰς προσασίας) Interpres, *Præfecturas depasti sumus.* Melius verteris, *patrocinia distribuimus.* Nempe certorum ordinum corporumue tutelam ac defensionem indicat; vel rerum ac negotiorum apud Imperatorem curationem, cuiusmodi suffragationes principibus viris quæstiofæ sunt.

Ibid. A. lin. 7. εἰδὲ παραδυναστεύειν ὑμῖν) Scrib. ἡμῖν. Et eodem, quo proxime superior, sententia pertinet. Tantum, inquit, primoribus ac Magistratibus gratiæ apud nos & auctoritatis tribuere nolimus, ut ea potestate freti pro Imperatore se gererent, ac vos opprimerent.

Pag. 366. C. lin. 9. ἵνα μὲ καὶ ὑμεῖς) Deest aliquid. Forte pro ἵνα μὲ ἔγραψα δὲ καὶ ὑμεῖς, &c. ut significet, se neque factò neque scripto læsisse ipsos.

Pag. 367. B. lin. 10. 11. καὶ τῆς ἀναφροδισίας) *Veneris odium* Interpres, haud recte. τὸ ἀναφρόδιον opponitur τῷ ἐπαφροδίτῳ. Hoc autem scitum, & elegans significat. Illud ergo inficetum, & absouum, atque inelegans est. & ἀναφροδισία *rusticitas, inurbanitas.*

Ibid. D. lin. 5. 6. ἐπειδὴ ἔ βαλευθῆεις τὸν καλὰλογον) Zosimus lib. 3. ὁ δὲ βασιλεὺς βοήθησας τὰ εἰκότα τῇ πόλει, καὶ πλῆθῶ πολὺ παραδὲς βαλευθῶν ἐκ πάλρὸς εἰς τῆτο καλαγομένων, καὶ ἐτι ὅσας ἔτυχον τεκῆσαι βαλευθῶν θυγαλέρες. (ὅπερ ὀλίγαις δεδομένον ἔγνωμεν πόλεσιν, &c.) *Imperator urbe, ut equitas ferebat, subleuata, eique magno Senatorum concessio numero, qui a parentibus ex eo ordine genus ducerent, quos Senatorum filia peperissent. (quod paucis ciuitatibus tributum scimus.)* Hoc vero non tam iis, qui adscribebantur, quam ciuitati ipsi gratum erat & honorificum. Illis enim oneri potius fuit in Senatum referri: quod & plerique defugiebant propter collationum ac præstationum onera, de quibus ad Epistolam XI plenius dicitur. Ideo mox ait, se ducentos illos in Senatum allegisse *nulli parcentem, Φεισάμεν*, inquit, εἰδενός, nullius hominis habita ratione, non rei, ut male Interpres. Nam potentiores quique ac locupletiores, id, ut dictum est, oneri sibi ducebant. Quare cogendi fuerunt.

Ibid. D. lin. 10. 11. ἀπὸ τῶν ἐπιτροπευσάντων τῆς θησαυρῆς) Præfectos thesaurorum, & Comites intelligit: de quibus Notitia; qui sub dispositione Comitis sacrarum largitionum erant: sic οἱ ἐργασάμενοι τὸ νόμισμα sunt Procuratores mone-

monetales. De vtrisque, præter Notitiam, vide quæ accurate & eruditè nuper explicauit Iacobus Gutherius noster lib. 3. de Officiis domus Augustæ.

Pag. 368. A. lin. 11. 12. καὶ λειψυγία τῶν ἀνθρώπων) Mendosa erat antea le-
ctio: cui tamen deesse nonnihil arbitror. Forte ὑπεβάλετο λειψυγία τὸν ἀν-
θρώπον. ἄλλον ἐπ' ἀγορᾶς, &c. Duo licentiæ popularis exempla memorat:
Alterum, quod quum ex duplici illo ordine delectum eorum facere, quos in Se-
natum adscriberent, permisisset; illi quempiam, simulatque nominatus est, reni-
tentem vtiq; & causas suas allegantem, pendente adhuc lite, functioni subiece-
runt, quum expectari sententia debuerit. Alterum, quod quum e locupletibus
duntaxat optandi Senatores copiam fecisset, iidem pauperem hominem vi in eam
conditionem intruserint. Sed manca, vt apparet, sequentia sunt. Sententiam qui-
dem ipsam propemodum expressimus: a qua plurimum abhorret Interpres. Fin-
ge ita scripsisse Iulianum: ἄλλον ἐπ' ἀγορᾶς εἰλικύσατε πένηλα. ἕτως ἐκ τῶν
ἀπανταχῆ μὲν, &c. Mox: πρὸς χρυσίον, συρφέλον ἀπορῆντα μελείας ἑστίας,
εἴλεθε κοινῶν. Vbi συρφέλον itidem vocat, vt Latini facem. Antiochentes,
ait, istiusmodi homines egestate pressos, quos ciuitates aliæ contemnunt ac desti-
tuunt, auro contra permutare, & in pretio habere.

Ibid. C. lin. 7. 8. Πάντα γέμει· πάντα πολλῶ) Omnia plena sunt, id est, ab-
undant; & nihilo secius caro vaneunt.

Pag. 369. B. lin. 8. 9. εἰ δὲ τοσαῦτα μέτρα) Difficilis est totius huius loci
sententia, quam nos ita concepimus: Erat Antiochiæ, vti cæterarum rerum, puta
vini, olei, penes diuites satis magna copia; ita frumenti ingens inopia. Hanc vt
leuaret Imperator, e Chalcide, & Hierapoli, atque oppidis aliis, frumentum cura-
vit: quo consumto, quidquid priuatim sibi ex Ægypto erat aduectum, Antioché-
nis vili pretio addixit. Nam XV modios aureo numo vendidit. Quia re animad-
uersa, diuites nouum omne frumentum, quod in agris erat, peregrinis vendide-
runt; vti carius, quam in vrbe, distraherent. Ita famis periculum patriæ suæ ob-
iecerunt. Etenim si æstate XV modii aureo constabant; plane hieme, & quidem
asperrima, quæ subinde æstatem illam excepit, pauciores quindecim, nimirum
quinque, eodem pretio vānre oportuit. Ita Iulianus.

Ibid. C. lin. 9. καὶ ἔχι πόλις μόνον) Credo aliquid omissum. Nam ab-
rupta videtur ac pendens nonnihil sententia. De qua sic habeto: Iulianus fru-
menti solius ac panificii vilem fecit annonam: id est, solos frumenti XV modios soli-
do vno vendidit. Antiocheni vero præter frumentum, vini quoque, olerum, &
fructuum vbertatem & copiam optabant. Confer hunc cum altero loco pag. 350.
vbi querelas de se Antiochenorum exponit, quod panis solius copiam, non et-
iam vini, piscium, & auium præstitisset. Hic autem probris affectum se dicit,
quod vinum, & olera, fructusque non fuisset ἀποδιδόσθαι χρυσῶ; auro ven-
di. Vbi χρυσόν, id est aurum, non χρυσῶν, id est, aureum numum intelli-
gi puto. Quum enim a diuitibus immani hætenus pretio tam frumentum,
quam vinum, cæteraque minus, quam frumentum, ad victum necessaria plebs
emeret; Iulianus frumenti solius suppeditata copia, hac ex parte penuriam suble-
uauit. Verum quum edicto suo carniū, vini, rerumque cæterarum pretia vilio-
ra statuisset; diuites illi publice ista vendere desierunt: quæ quum ab Imperatore
curata non essent, inde plebis ortæ querelæ.

Pag. 370. D. lin. 5. γῆς κλήρας ἑφάε) Aliud ingrati animi specimen expo-
brat Antiochenis. Nam quum agri κλήροι, id est sortēs, ad tria millia vacarent,
coaducæque essent, mortuis hæredibus; eas postulanti ciuitati Iulianus attribuit.

Sed quum pauci locupletes illas inter se diuisissent, mox ademptas idem ad sumptus ludorum ac spectaculorum, præsertim Circensium, publico restituit: quod per Iulianum patruum suum administratum esse dicit.

ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ ⲉⲧⲁⲛⲧⲟⲩ

AD EPISTOLAS IULIANI NOTÆ.

AD EPISTOLAM I.

Pag. 372. A. lin. 8. ὅσα φέρειν οἶδεν ἐκεῖν (⊙) Nihil mirandum est; neque ἐνιαυτός pro ἐκεῖν (⊙), ut quidam nuper recensuit, scribendum. Neque absurdum est, Nilum dici ea suppeditare, quæcunque tandem suppeditat: ut quasi contemtim id referat.

Ibid. C. lin. 1. μὴ ἂν ἄλλῃ τὰς χεῖρας) Subaudi, immo adscribe, γενέσθαι. Nam si subaudiatur, minus erit tolerabilis oratio. Ex leporibus ac veneribus, quæ in eius oratione ac verbis apparebant, certo se auctorem agnouisse refert. Nihil aliud sibi Iulianus voluit.

Ibid. C. lin. ult. εἰ τὴν σὴν πατρίδα ζηλωτὴν) Mirum quid in mentem venerit erudito viro, ut ita vertendum putaret: *Letabar, quod cupidam tui patriam vel breui tempore agniturus esses.* Quali ζηλωτὴν cupidam significare posset: tum ἀπέφηνας agniturus esses, Nihil alienius. Sententia planissima est: ex Ægypto reditum in patriam gratulatur, tamen breuem in ea moram esset acturus; quod vel tantillo tempore beatam præsentia sua facturum esset.

Pag. 373. A. lin. 3. 4. τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα) Nihil melius idem ille inimicum capiti aerem dici contendit τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἀέρα. Recte enim interpres cælum, id est, aerem, qui supra caput diffusus est, intellexit.

Ibid. D. lin. 2. καὶ παίδων πατέρα) Male alteram lectionem reponit idem, πατρίδα, pro πατέρα, neque tolerabilius interpretatur.

AD EPISTOLAM II.

Ibid. D. lin. 3. Προαιρεσίῳ) Baroccianus codex addit Σοφιστῆ.

Ibid. D. lin. 8. ἐφ' ἅπασιν) Idem Baroccianus ἐπαφιάσιν, rectissime. Vnde & castiganda versio.

Ibid. D. lin. 9. καὶ ζηλῶντα τὸν Περικλέα) *Æmulantem Periclem*, non eloquentia Pericli parem; quod Interpres posuit. De Prohæresii eloquentia copiose scripsit Eunapius. Huic tamen antepositum a Iuliano Libanium scribit Suidas, ut illum vreret: nimirum, quod Christianus esset; ut in Chronico refert Hieronymus, & Eunapius in calce vitæ eius.

Pag. 374. A. lin. 9. τὰς αἰτίας) Baroccianus τῆς καθόδος τὰς αἰτίας, & mox πάντα ἀπαγγελῶ σοι. Idem καὶ ἀποδείξεις.

AD EPISTOLAM III.

Ibid. C. lin. 8. πρὸς Ἑρμῆ, καὶ Μόσῃ) Baroccianus Μεσῶν Ἰαχέως. ἐπεὶ καὶ. Ibid. Quod longe est aptius.